

негова закрила, да се освободи царството на Крума и Симеона от позорно ромейско иго.

— Не ти ли казахъ, че пророчеството ще се сбъдне? — пошъпна тихо домакинятъ на князь Белота. — Ето, че Мсакъ — буквата И — погуби Андроника...

Белота не отвърна нищо. Съ благоговейни тихи стъпки боляритъ влѣзоха въ стаята, гдето Бѣлгунъ пазѣше безценното си съкровище. Свилена покривка покриваше иконата. Князътъ я отмахна и всички колѣничиха изтрѣпнали.

Въ свѣтлия вдъхновенъ взоръ на Светеца-войникъ свѣтѣше блага, милостива усмивка. Буйни кждри, раздѣлени по срѣдата на лѣтъ, обгрѣщаха главата му съ меко, златисто сияние. Подъ вишневата намѣтка сребърна ризница и сърменъ поясъ стѣгаха стройната му младежка снага. Въ лѣвата рѣка държеше искрящъ мечъ, дѣсната бѣ дигната за благословѣ. Около главата му се виеше тънъкъ златенъ кръгъ. Въ лѣво горе пишеше: Свети Димитъръ Чудотворецъ.

Бледенъ отъ възторгъ, Иваница бѣ втренчилъ очи въ този любвеобиленъ погледъ. Младото му сърдце биеше въ порива на една страстна, гореща молба... Много натежаха неправдитъ на ромейтъ, свѣтлий добропобеднико. Отдавна е време да дигнешъ отъ тѣхъ милостивата си дѣсница... Може ли справедливата ти любовъ да бѣде на страната на кървавия тиранинъ?

Въ синьозеления взоръ на момчето тлѣеха искри на възхита и унесъ. Той виждаше като на сънъ новата велика империя, прохладжана отъ три морета — бурното, сърдито Черно, далечноприказното Синьо, кроткия блѣнъ на Бѣлото, виждаше огромни селища и поля съ изобиленъ златенъ плодъ, манастири, черкви и дворци, накацали по стръмнитъ чуки на Търново, хазни препълнени съ бисеръ и перпери, пицно облѣчени чуждоземни пратеници, доволенъ и богатъ народъ и единъ императоръ въ пурпуръ и сърма, обкрѣженъ съ мѣдреци, иконописци, книжовници — гои самия, царъ Калоянъ!..

— Ицо, тукъ ли си? — извика нѣкой отъ вратата. Момчето трепна и скочи. Бѣше се вече почти мръкнало. Стаята